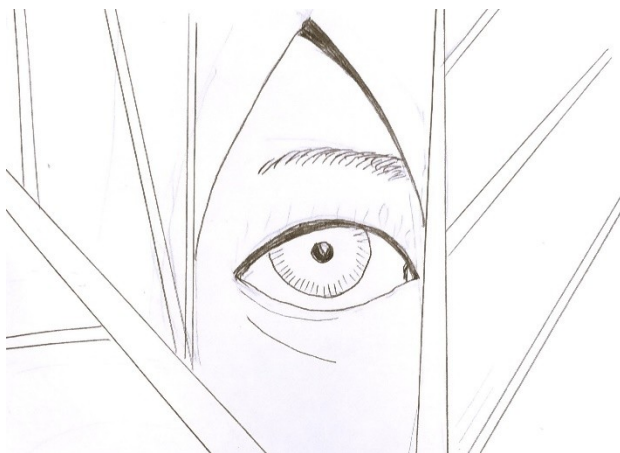

Avondgebed in de veertigdagentijd

Woensdag 6 maart 2024 19.30 uur

**Bethelkerk Vlaardingen
wijkgemeente Ambacht Oost**

Als we de moed hebben te zien
een oud verhaal actueel

Woorden: Tinie Nobel, Marian Kalmijn

Viool : Niec Saarloos

Orgel: Guus Korpershoek

Iedereen kan elke zondag voorafgaande aan of na de dienst
een lichtje aansteken in de stiltehoek.

Wij maken u erop attent dat vanuit deze kerk geluid en beeld worden uitgezonden via Kerkomroep.nl en YouTube.
Wie niet in beeld wil komen kan plaatsnemen onder het balkon.

Liturgische schikking

Woestijn en oase

De veertigdagenkalender en de avondgebeden staan in het teken van woestijn en oase.

We maken een tocht door de woestijn: een weg om bij stil te staan. Op weg naar Pasen.

Van stenen naar groen, van zand naar water.

Op een jute ondergrond komt er elke week een glazen bak bij met daarin een symbool wat aansluit bij het weekthema van het avondgebed.

Inleiding: Sara en Hagar

We lezen: Genesis 16: 1-4

Maar Sara, de vrouw van Abram, kreeg geen kinderen. Ze had een Egyptische slavin, die Hagar heette. Sara zei tegen Abram: "Zoals je ziet geeft de Heer mij geen kinderen. Neem mijn slavin Hagar maar als bijvrouw. Als ze dan een kind krijgt, zal dat mijn kind zijn." Abram deed wat zijn vrouw zei. Zo gaf Saraï haar Egyptische slavin Hagar als bijvrouw aan Abram. Abram woonde toen tien jaar in Kanaän. Hij nam Hagar als bijvrouw en Hagar raakte in verwachting. Toen ze zag dat ze in verwachting was, werd ze trots. En ze begon haar meesteres te beledigen.

We staan even stil

Herkennen wij dit?

Begrijpen wij het?

Hebben we zoiets ook wel eens meegemaakt?

We luisteren

naar vioolspel door Niec Saarloos.

We lezen verder

Toen zei Sara tegen Abram: "Het is jouw schuld dat ze mij steeds beledigt. Ik heb mijn slavin aan jou als vrouw gegeven. En nu ze ziet dat ze in verwachting is, is ze trots geworden. Ze beledigt mij en maakt me belachelijk. Hier moet je iets aan doen. De Heer weet dat ik gelijk heb."

Abram zei tegen Sara: "Hagar is j ouw slavin. Doe met haar wat je wil."

We staan er weer even bij stil.

Komt het niet ieder van ons bekend voor?

Jouw schuld, nee, als jij niet, dan.....

Waar leidt het toe?

Toen behandelde Sara Hagar z o slecht, dat Hagar vluchtte. Grensoverschrijdend gedrag zouden we nu zeggen.

Vluchten wat betekent dat?

We lezen

een gedicht van Wislawa Szymborska

Enkele mensen

Enkele mensen op de vlucht voor enkele mensen.
In een of ander land onder de zon
en enige wolken.

Ze laten achter wat van hen is, een of ander alles,
bezaaide velden, een aantal kippen en handen,
spiegeltjes waarin nu het vuur zich spiegelt.

Ze hebben kruiken en bundels op hun rug,
elke dag leger; elke dag zwaarder.

In stilte voltrekt zich iemands niet meer verder kunnen,
onder kabaal iemands wegrissen van iemands brood
iemands schudden aan zijn dode kind.
Voor hen ligt een of andere weg die nooit de goede is,
altijd de verkeerde brug

over een rivier die vreemd roze kleurt.
Ergens wordt geschoten, dichtbij of verder weg,
in de lucht een of ander vliegtuig dat wat rondcirkelt.

We luisteren

naar vioolspel door Niec Saarloos

We lezen verder

Maar de Engel van de Heer vond haar in de woestijn bij de waterbron langs de weg naar Sur. Hij zei tegen haar: "Hagar, slavin van Sara, waar kom je vandaan en waar ga je naartoe?" Ze zei: "Ik ben gevluht voor mijn meesteres Sara." De Engel van de Heer zei tegen haar: "Ga naar je meesteres terug en gehoorzaam haar in alles. Ik zal ervoor zorgen dat er uit jou een heel grote familie zal ontstaan. Je familie zal een volk worden dat niet te tellen is." Verder zei de Engel tegen haar: "Je bent in verwachting en je zal een zoon krijgen. Je moet hem Ismaël (= *'God hoort'*) noemen, want de Heer heeft gehoord hoe verdrietig je bent. Je zoon zal sterk zijn, maar brutaal. Hij zal met iedereen ruzie maken. Hij zal wel bij zijn familie wonen, maar hij zal zijn eigen gang gaan." Toen noemde Hagar God 'de God die ziet'. Ze zei: "Ik zocht Hem niet, maar Hij zocht mij wel!" Daarom noemen de mensen die bron sindsdien 'Lachai-Roï' (= *'bron voor de Levende God die mij ziet'*). Die bron is tussen Kades en Bered.

En Hagar kreeg een zoon. Abram noemde hem Ismaël. Abram was 86 jaar toen Ismaël werd geboren.

We lezen verder

Genesis 18: 9–15

Toen vroegen ze hem: "Waar is je vrouw Sara?" Hij zei: "Daar, in de tent." En Hij zei tegen hem: "Over een jaar kom Ik bij je terug. Dan zal je vrouw Sara een zoon hebben." Sara luisterde bij de ingang van de tent, die achter Hem was. Abraham en Sara waren al heel erg oud. Sara was allang te oud om nog kinderen te kunnen krijgen. Daarom lachte Sara in zichzelf en dacht: "Alsof ik nog naar mijn man zou verlangen, nu we allebei al zo oud zijn!" Toen zei de Heer tegen Abraham: "Waarom lacht Sara daar? Waarom zegt ze: 'Alsof ik nog een kind zou krijgen, terwijl ik al zo oud ben!?' Voor de Heer is niets te wonderlijk! Op de juiste tijd, over een jaar, zal Ik bij

jullie terugkomen. Dan zal Sara een zoon hebben." Toen loog Sara en zei: "Ik heb niet gelachen." Want ze was bang. Maar de Heer zei: "Dat is niet waar. Je hebt wél gelachen."

Genesis 21

De Heer kwam bij Sara, zoals Hij had gezegd, en deed wat Hij haar had beloofd. Sara raakte in verwachting en kreeg een zoon. Zo kreeg Abraham een zoon toen hij al oud was. Hij kreeg hem op de tijd die God had genoemd. Abraham noemde zijn zoon Izaäk (= 'gelach'). Hij besneed zijn zoon Izaäk toen hij acht dagen oud was, zoals God hem had bevolen. Abraham was 100 jaar toen Izaäk werd geboren. En Sara zei: "God heeft ervoor gezorgd dat ik weer kan lachen. En iedereen die het hoort, zal met mij mee lachen. Wie had ooit tegen Abraham durven zeggen: 'Sara zal een kind krijgen'? Toch heb ik een zoon gekregen, ook al zijn we allebei al oud."

We staan even stil

Een verhaal van 'ondanks' en 'toch'
Ondanks het zelf willen regelen van Sara
Ondanks het gebrek aan vertrouwen
Ondanks het liegen
Ondanks al de haat en nijd die er geweest is
Ondanks het uitlachen van gasten
..... *Toch!*

We luisteren

naar vioolspel van Niec Saarloos

We lezen verder

Het kind groeide op. Op een dag was het oud genoeg om vast voedsel te leren eten en hoefde het geen melk meer te krijgen. Om dat te vieren, hield Abraham een feestmaaltijd. Toen zag Sara dat Ismaël, de zoon van de Egyptische vrouw Hagar, Izaäk belachelijk maakte. Daarom zei ze tegen Abraham: "Jaag die slavin en haar zoon weg, want ik wil niet dat mijn zoon Izaäk de erfenis moet delen met de zoon van die slavin." Dat vond Abraham heel erg, want hij hield van Ismaël. Maar God zei tegen Abraham: "Je hoeft dit niet erg te vinden voor de jongen en de slavin. Doe wat Sara tegen je zegt, want alleen de kinderen van Izaäk zullen jouw familie

heten. Maar ook de zoon van deze slavin zal Ik tot een volk maken, omdat hij jouw kind is."

De volgende morgen vroeg nam Abraham een brood en een zak water en legde die op Hagers schouder. Toen stuurde hij haar weg met het kind. Ze vertrok en dwaalde door de woestijn van Berseba. Toen het water uit de zak op was, liet ze het kind achter onder een struik. Zelf ging ze een eindje verderop zitten. Want ze zei: "Ik kan het niet aanzien dat mijn kind sterft." Zo zat ze op een afstand van haar kind te huilen.

We lezen de laatste strofen van het gedicht van Szymborska

Een soort onzichtbaarheid zou hier van pas komen,
een grauwe steenachtigheid,
of nog beter een soort nergens-zijn
voor enige tijd, kort of misschien lang.

Er zal nog wel iets gebeuren, alleen waar en wat.
Iemand zal hun tegemoet komen, alleen wanneer en wie,
in hoeveel gedaanten en met wat voor bedoelingen.
Als hij keus zal hebben,
wil hij misschien geen vijand zijn
en zal hij hen in een of ander leven laten.

We luisteren

Naar vioolspel door Niec Saarloos

We lezen verder

God hoorde de stem van de jongen. En de Engel van God riep vanuit de hemel tegen Hagar: "Wat is er, Hagar? Wees niet bang, want God heeft de stem van de jongen gehoord, daar waar hij is. Sta op, help hem overeind en neem hem bij de hand. Want Ik zal van hem een groot volk maken."

Toen liet God haar zien dat er een waterput was.

Ze vulde de zak met water en gaf de jongen te drinken. En God was met de jongen. Hij groeide op en woonde in de woestijn. Hij werd een boogschutter. Hij bleef in de Paran-woestijn wonen. Zijn moeder zocht een Egyptische vrouw voor hem uit. Hagar ziet met nieuwe ogen, niet meer verblind door wanhoop en tranen kan ze de uitweg zien.

We lezen

een gedicht van Huub Oosterhuis

Om nieuw begin

Uit de diepte
jou – vergeten
roep ik jou.

Dorstig doodop
roep ik jou.

Vurig was je
vastbesloten
toen je mij maakte.

Toen was je jij.
Ben je nog zo?

Wil je opnieuw
iets beginnen
met mij?

Jij die tot hiertoe
hebt volgehouden
dat het onmogelijke
mogelijk is.

We zingen: Lied 487 (liedboek 1973)

De Heer heeft mij gezien en onverwacht
ben ik opnieuw geboren en getogen.
Hij heeft mijn licht ontstoken in de nacht,
gaf mij een levend hart en nieuwe ogen.
Zo komt Hij steeds met stille overmacht
en zo neemt Hij voor lief mijn onvermogen

We lezen

We besluiten met een fragment uit 'The hill we climb' van Amanda Gorman,

De heuvel die we beklimmen, vertaling Zaire Krieger

Als de dag aanbreekt, en we uit de nacht ontwaken.
Vrij van angst en blakend.
De ochtend bloeit vrij van pijn.
Want er is altijd licht.
Als we de moed hebben het te zien.
Als we de moed hebben het te zijn.

Zegenbede met respons

Over onze harten, over onze huizen

Allen: De zegen van God

In ons komen in ons gaan

Allen: De vrede van God

In ons leven, in ons gevene

Allen: De liefde van God

Amen

Uitleidend orgelspel Guus Korpershoek

In de zondagse diensten en na afloop van de avondgebeden in de veertigdagentijd kunt u uw bijdrage in de '**vasten-pot**' bij de uitgang van de kerk doen. Ook kunt u uw gift voor de projecten van de Vastenactie overmaken naar: NL18 INGB 0005 3441 05 t.n.v. Wijkdiaconie Ambacht Oost o.v.v. 'Vastenactie'.